

L'OPINIO

Any V-Número 339
Preu: 10 cèntims

• BARCELONA • Dimarts, 5 de juliol de 1932

CONTRA EL SEPARATISME ESPANYOLISTA

Dies enrera eren unes titulades forces vives de Saragossa les que anaven a València a predicar-hi una mica de separatisme. En realitat no hi anaven amb cap objecte concret dels que pomposament anunciaven en els diaris. Però ja tan bonic d'empresar un viatge i d'anar a fer una mica de farra pagant altrí. Les titulades fuerzas vives de Saragossa anaven a València a córrer-la una mica. Com que del que es tractava era de veure si ens feien enfadar, aquests saragossans feren públic el següent:

"Que desitjaven que el port aragonès fos, d'ara endavant, València en lloc de Tarragona. Que a canvi els valencians podrien substituir Port-Bou per Canfranc, per a l'exportació i que amb aquest objecte es procuraria que la temperatura de Canfranc no fos tan baixa, perquè no es malmetessin els productes valencians."

En realitat es tracta de descartar Catalunya, deixant-la residenciada en un recó del Mediterrani, mentre Ebre enllà passarien fent-nos dentetes unes grans enfilades d'allis i de taronges.

El que ha explicat l'argument de l'obra als periodistes, és tot el senyor President de la Cambra de Comerç de Saragossa. Pobres comerciants saragossans, presidits per un personatge d'aquesta categoria mental.

Aquest senyor és digne d'escriure a Nosaltres Sols, on, entre altres fragments literaris d'antologia, hi ha sortit allò que quan tinguem l'autonomia haurem de "matar el porc" que la premsa monàrquica de Madrid atribuïa a Ventura Gassol i que l'ha fet blanc de les tres anticatalanes, mentre els irresponsables que redacten aquell setmanariet callaven com uns musols i s'amagaven com uns conills. El separatisme de Nosaltres Sols és del mateix nivell mental que el del President de la Cambra de Comerç, de Saragossa.

Però en aquesta campanya separatista hi mancaven les fuerzas vives de Madrid. Ara ja hi són. S'han reunit a la "Defensa Mercantil Patronal" i han pres acords a la reunió, pel que es veu—i collim la referència de l'A B C—hi eren presents els analfabets més importants de Madrid, a jutjar per les coses que recollien més aplaudiments. Es va acordar el que segueix:

Que Espanya va perdre les seves colònies per culpa de Catalunya que s'havia ficat els Governes espanyols a la butxaca i els feia fer el que ella volia.

Que cal que els espanyols lluitin per la seva independència perquè ara són vassalls de Catalunya que els oprimeix i els verra i els vol imposar que parlin el català.

Que s'han de denunciar els aranzels perquè ara serveixen interessos particulars, i això que els catalans quan venen als comerciants espanyols els facin, només, noranta dies de crèdit, no pot admetre's de cap manera.

Que els comerciants madrilenys es manifestin pel carrer contra l'Estatut, advocant, en canvi, perquè Catalunya tingui la seva autonomia administrativa en el sentit de poder administrar-se els deutes que tinguin amb ella els comerciants madrilenys que no paguin.

Que s'organitzi un plebiscit a tot Espanya que es procurarà que reuneixi més de 80.000 vots contra l'Estatut, per a vèncer el que feren els catalans, que no va arribar a aconseguir aquesta xifra, i aleshores ja no caldrà parlar més de l'autonomia de Catalunya.

Que els catalans que són contraris a l'Estatut, exigeixin dels seus diputats (quins?) que compleixin llur deure i votin en contra; i si no volen creure, apuntar-se llur nom per a tenir-lo present en unes altres eleccions i no votar-los.

Començar a fer salts d'aigua, carreteres, ferrocarrils, repoblar boscos, construir fàbriques, muntar manufactures, etc., etc., i provocar un gran moviment d'industrialització a tot Espanya, perquè cap espanyol monàrquic no tingui necessitat de comprar a Catalunya i així els catalans s'hagin de morir de gana.

Aprofitar la força hidràulica del Manzanares per a crear colònies fabrils que intensifiquin la vida madrilenya i la converteixin en una gran ciutat que pugui rebre dignament Alfonso XIII el dia que torni.

Construir immediatament el ferrocarril directe Madrid - València per a poder esborrar definitivament Barcelona del mapa.

Tot això no és humorisme. Tot això ho han acordat les forces vives de Madrid reunides a la "Defensa Mercantil Patronal" i després d'haver-ho acordat se n'han anat a dormir tan tranquil·les, convençudes d'haver complert un deure patriòtic.

Aquestes són les fuerzas vives de Madrid. I tanta gent que ja falta per a picar terrossos! Aquests són els senyors que aquests dies han sentit l'alegria imbecil que el diputat català Ventura Gassol hagués estat agredit. Aquests comerciants, divendres, es varen sentir dignament representats per quatre invertits que començaven un acte de covardia. El diari Luz ho ha dit: "Los agentes tienen a su cargo esta investigación—sobre els agressors—conocen perfectamente a los autores de este hecho, pero tropiezan con la enorme dificultad de que son elementos conocidísimos aquí (a Madrid) y no les faltan sitios donde ocultarse."

Ja sabem que el Madrid republicà no hi té cap culpa. Però l'altre Madrid, quin Madrid més hospitalari! És el Madrid que llegeix El Imparcial, Informaciones, l'A B C, La Nación i que no es mereix tenir els diputats que té, diputats per a una ciutat de primera categoria, aquest Luis Bello que acusa els que qualifiquen de facècia l'atemptat feixista covard, que ni tenen sensibilitat ni saben què és el concepte de la dignitat; aquest Pedro Rico, alcalde exemplar que diu: "No sé que Barcelona i Madrid s'hagin ofès mutuament perquè hagi de votar contra l'Estatut; aquest Roberto Castrovido que, encarrant-se amb els ganduls que prediquen que amb l'autonomia de Catalunya Madrid es morirà, els diu que si Madrid ha d'ésser l'estómac del país, un paràsit que visqui a l'esquena dels altres, no val la pena que visqui, que el que ha de fer és posar-se a treballar i conquistar la seva independència econòmica, no pas refiar-se per a viure de la centralització, del favoritisme, de la burocràcia i de la Cort amb els seus reis i cortisans.

Les fuerzas vives de Madrid, com les de Saragossa, són forces separatistes que estan conformes amb El Imparcial quan diu: "Antes que el Estatuto, la guerra civil. Es el separatismo que avanza. Pero no pas el separatismo català; és el separatisme espanyol que vol separar Espanya de Catalunya per a provocar un feixisme i tractar de fer possible el retorn del rei.

Però nosaltres davant d'aquest separatisme espanyolista monàrquic, ens adrecem als republicans espanyols liberals i democràtics i els diem:

— Germans. Tracten d'aterrar la República. Però a Catalunya la Monarquia no la hi restauraran. I si aquests elements monàrquics fossin els que debilitant l'ambient republicà a Espanya reeixissin en una restauració, que en no tenir èxit a Catalunya faria renèixer automàticament la República catalana, sapigueu que estarem al vostre costat per a defensar la vostra llibertat i si la perdéssiu, per ajudar-vos a reconquistar-la. La vida, per la llibertat. Però no solament per la de Catalunya, sinó allà on calgui i hi hagi un poble oprimat. Que per haver-ho estat Catalunya, sabem de la dignitat civil d'aixecar-se contra l'opressor.

El triomf dels humits

El triomf dels americans amics d'humitejar-se la gola probablement trigà encara a passar a les lleis, però es pot anunciar com una cosa que ja està en plena marxa i té gairebé segura l'arribada. L'anomenada llei seca, que els puritans (i encara més les puritanes) van fer incorporar a la Constitució com una esmena aprofitant els primers moments d'austeritat de la post-guerra, es troba ja amb una doble amenaça republicana i democràtica.

L'afar del mam ha estat un dels més importants de les dues Convencions de Chicago. En la republicana, fou acordat que el partit cercaria el retorn a la jurisdicció dels Estats, d'aquesta qüestió de la beguda. Fet el retorn, les Legislatures que tinguin majoria d'humits suprimiran tot d'una la llei seca o en rebaixaran el rigor. La Convenció del partit demòcrata ha acceptat francament, com a "plataforma" en les properes eleccions presidencials, la supressió de la prohibició i la reforma immediata de la llei Wolstead, per a permetre la fabricació de cervesa.

El fet que entre els partidaris del mam abundin els catòlics ha fet que certs escriptors (Josep Carner entre els catalans) es decantin a atribuir a l'alcohol un paper generós en els afers dels homes, per tal de poder establir comparances entre una suposada benivolència catòlica i la indubtable seqüent antipàtica dels puritans. Però, de fet, la comparança que cal establir és entre dos tarannàs d'exploitadors igualment egoistes.

L'exploitador purità troba insuportable que els humils vulguin evadir-se de llurs misèries refugiant-se en la beguda. Inflexible per als altres, voldria que tots els malarats fossin estoics. Això almenys té la virtut de provocar reaccions considerables.

L'exploitador catòlic troba que la beguda és una bona vàlvula de seguretat contra els mals humors de la misèria. Deu pensar que els "torrats" poden fer motins, però no fan mai les revolucions veritables.

A. B.

Si fos un obrer l'haurien deportat a Africa

València, 4. — El governador ha imposat una multa al rector de Benafoc, per fer campanya, des de la trona, contra el Govern. Ha estat declarat insolvent pel Jutjat, i, en conseqüència, ha ingressat a la presó.

TURQUIA, A LA SOCIETAT DE LES NACIONS
— Ha anat d'un què, que no entro!

"L'atemptat contra el senyor Gassol no pogué ésser més odiós i més innoble, i qualificar-lo de broma demostra que s'ha perdut la sensibilitat i el concepte de la dignitat".

(D'unes manifestacions de Luis Bello, diputat per Madrid)

ELS DEBATS SOBRE L'ESTATUT

El diputat Joan Lluhi i Vallescà parla de la marxa dels debats sobre l'Estatut de Catalunya, i de les possibles incidències de les properes discussions

El "Full Oficial" d'ahir publica unes interessants declaracions del diputat Joan Lluhi i Vallescà sobre la marxa dels debats de l'Estatut de Catalunya.

Diu el diputat català, membre de la Comissió d'Estatuts:

"Una bona part del pes més feixuc que suporten els parlamentaris catalans en la defensa de l'Estatut, recau damunt dels diputats que formen part de la Comissió d'Estatuts, senyors Antoni Xirau i Joan Lluhi i Vallescà. Assistència, estudi i discussió en les reunions de la Comissió; assistència i una part activa en les deliberacions celebrades a part per la minoria catalana, i assistència i continuada discussió al Parlament.

En doblar-se les sessions parlamentàries no cal dir que la tasca dels susdits diputats catalans s'ha intensificat d'una manera extraordinària en els tres llocs de deliberació estatutària.

Aprofitant l'interval del diumenge, Joan Lluhi i Vallescà vingué, diumenge de Madrid a descansar entre la seva família. A despit d'haver demanat que el seu repòs en el si de la llar no fos torbat, no ens nega, però, la gentilesa de sotmetre's a un interviu periodístic.

Heus ací les importants manifestacions que ens féu en el transcurs d'aquesta conversa el diputat i membre de la Comissió, senyor Lluhi i Vallescà:

— Quina és la vostra opinió respecte de l'article segon, tal com fou aprovat?

— L'article segon de l'Estatut, tal com fou votat, és, a judici meu, un gran triomf per a Catalunya, encara que — cuità a afegir el nostre interlocutor — no representi ni la totalitat dels seus drets, ni una solució immillorable. Crec que l'única mutilació realment valuosa de la integritat dels nostres drets és la que fa impossible el poder comunicar-nos en la nostra llengua, oficialment, amb València i Mallorca. Cal no oblidar, però, que aquesta impossibilitat d'ara pot ésser rectificable, o bé, en discutir-se un Estatut que puguin presentar València i Mallorca, o en dictar-se una llei de la República que donés en aquelles regions germanes nostres categoria oficial al català.

Més que lamentar la part incompleta de l'article segon aprovat ja—prosseguí el diputat català—, el que cal fer ara a Catalunya és usar amb tota l'amplitud que l'article reconeix el català en l'esfera oficial.

— Quins efectes produïren a la Comissió d'Estatuts els discursos en torn de la totalitat del títol segon?

— Com a membre de la Comissió he de dir que, tant el senyor Joan Esterlich com el senyor Humbert Torres, en llurs discursos, ambdós magnífics, no van concretar molt respecte la totalitat que es discutia. Els seus parlaments van ésser d'una major amplitud, referint-se, més que res, al problema català en si mateix. El del senyor Ferran Valera, més concret i francament favorable a Catalunya, produí una gran impressió. El del senyor Armaza, en nom dels radicals, va representar una reducció dels punts de vista del discurs del senyor Llerroux quan es discutí la totalitat de l'Estatut. Finalment, he de manifestar que la Comissió trobà, gairebé en la seva totalitat, flux el parlament del senyor Sánchez Román.

— I a la Cambra, quina impressió produïren aquests discursos?

— No crec — seguí contestant el senyor Lluhi — que hagin fet variar la situació, com no sigui el del senyor Ferran Valer en sentit favorable.

— I en la part que segueix, què passarà?

— La primera discussió a fons que es presenta serà segurament la que farà referència a la part de justícia. Car és la primera funció important i concreta de les de l'Estatut. En les discussions que suscitarà es començarà a veure la sort que el nostre Estatut ha de córrer. Si es manté en les línies generals dibuixades pel Govern de la República en el discurs del senyor Azaña, o si, encara, es va a una reducció major.

— I si s'anés a una reducció major, quina creieu que hauria d'ésser l'actitud de la minoria catalana?

— En aquest segon cas crec que la minoria catalana ha d'anar resoltament a abstenir-se de votar en les solucions que proposés la majoria parlamentària de la Cambra, i que fossin inferiors a les que fins ara semblen ésser les del Govern.

— Creieu que el Govern està inclinat a regular en la seva actitud? Per quins motius?

— No sé si el Govern està disposat a regular. Si ho fa, indubtablement que serà degut a voler obtenir, per la que ell creu major força de l'Estatut, els vots de la minoria radical. A mi em sembla que avui la preocupació més forta del Govern en aquesta qüestió, consisteix a voler acontentar els radicals, sense desatendre la minoria catalana, o viciversa.

— Plantejada la qüestió en aquests termes, quina pot ésser, per a vós, l'actitud del Partit radical?

— Jo consideraria personalment molt lamentable — acabà manifestant el senyor Lluhi — i això fa que continuï essent optimista, que la missió històrica de la minoria radical en el moment de l'autonomia de Catalunya, fos la de reduir aquesta autonomia en forma que representés, com podria esdevenir-se, una gran decepció en la confiança que Catalunya havia dipositat en aquesta República."

Les "señoritas" i els "caballeros" van agafar una turca monàrquica

Madrid, 4. — En un bar del carrer d'Alcalá, xamfrà a l'Avinguda de Menéndez Pelayo, hi havia dues senyoretes, acompanyades d'altres tants senyors. Es va produir un petit aldarull i es van pronunciar crits subversius. Fofen portats a la Direcció de Seguretat, on se'ls va imposar una multa de 250 pessetes a cada u.